

stre bestandig har forsøgt at skyde denne Sag saa lempeligt til Side som muligt. Der er aldrig brugt stærke Udtryk, skønt der maaske kunde have været Anledning til det, og skønt det maaske, som Forholdene have udviklet sig, kunde have været rigtigt, men den er bestandig bleven skubbet til Side paa en saadan Maade, at Krigsminister Madsen blev efterhaanden mere og mere overbevist om, at han var paa haabløse Veje.

Venstre og Venstres Bestyrelse har, som sagt, taget med en lemfældig Haand paa denne Sag. Madsen var nu en Gang bleven Krigsminister i det første Venstreministerium, og man maatte forudsætte, at han havde nogenlunde Klarhed over, hvad han gik ind til, og at det i Længden vilde være umuligt at bevare en saadan Portefeuille og udrette noget med den, medmindre det var ham muligt at dreje sit Arbejde, saa at det kom over i Venstres Spor og løste dets Opgaver. Det gamle Spor, som Højre havde slaaet, og som havde hans personlige Sympati, hvad vi nu vide og den Gang delvis formodede, men ikke havde rigtig Sikkerhed for, var Bevarelsen af Fæstningen og Størrelsen af de militære Udgifter eller helst deres Forhøjelse. Men Venstre kunde umulig have anden Opfattelse end den, at Krigsminister Madsen alligevel maatte have en Følelse af, at det gik ikke, at han sad i et Venstreministerium og vilde løse Højres Opgaver. Det kunde være svært for ham at vende sig til den forandrede Luft og de forandrede Forhold, og der maatte en vis Varsomhed i Operationerne til, men det maatte ende med, at naar han skulde sidde i et Venstreministerium, maatte han gøre Venstres Arbejde. For ikke at gøre det vanskeligere end nødvendigt, har Venstre altid indtaget en ret beskeden og sagtmodig Stilling overfor Krigsminister Madsen, saa længe det var muligt, men paa den anden Side aldrig nogen vaklende eller glidende Stilling. Aldrig har man givet ham Spor af Forventning om, at han skulde kunne gennemføre noget, som ikke var Venstres naturlige Opgave. Det er det, der er gaaet gennem de Forhandlinger — det er for Resten ikke mange —, der have været førte i Venstres Bestyrelse om disse Ting. Man har paa en Maade ganske rolig sagt til Krigsminister Madsen: Pak Du dine Sager sammen og tag dem med Dig igen, der er ikke noget at gøre. Det er sikkert, at det var det Indtryk, Madsen fik, naar han havde været i Venstres Bestyrelse. Men han var

en Ihænger, som vi sige paa Sjælland, han kom stadig igen, men jeg tror, at han kom med svagere Haab for hver Gang, og havde Venstre holdt sin Stilling, var det sikkert gaaet bedre baade i dette Forhold og i andre. Saaledes omtrent have Forholdene været.

Som jeg sagde før, at da det kneb, fandt man paa det Raad, om ikke Forsvarskommissionen kunde være Jordemoder for denne Historie og enten ordne den saaledes, at Forslaget kunde blive akceptabelt efter Venstres Anskuelser, eller ved et eller andet Fosterfordrivelsesmiddel faa det af Vejen, saa at man ikke fik mere Vanskelighed med det. Det var den Betragtning, hvormed Partiet slog sig til Ro, da Konseilspræsidenten sagde, at han kunde lade det passere Forsvarskommissionen, men som sagt, Forsvarskommissionen har givet sit Svar, og det har ikke ydet Forslaget nogen Tilslutning. Saa har man sagt: Det kan da ikke skade Forsvarskommissionens Arbejde, at man vedtager dette Forslag. Den ærede Ordfører (Anders Nielsen) siger, at vi kunne faa en Forsvarsordning, akkurat som vi ville, selv om vi vedtage dette Forslag. Jeg vil ikke bestride, at rent formelt er det rigtigt, men det er sikkert nok, at dette Forslags Vedtagelse antyder en Vej, som gør det vanskeligere end ellers for Forsvarskommissionen at komme til det Resultat, som det er mit Haab, at den skal komme til, nemlig en virkelig Reduktion af Hæren og en Nedsættelse af Udgifterne. Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) sagde, at Forsvarskommissionen vil ikke have noget at gøre med at lave Lønningslove, det kommer ikke den ved, den vil aflevere et almindeligt Organisationsforslag, men Lønningerne vil den ikke have med at gøre. Der har det ærede Medlem for Løvel forløbet sig, thi i den Skrivelse, som Forsvarskommissionen har sendt Ministeriet, indeholdes noget ganske andet. Under denne Skrivelse staar ganske vist H. Trier, men baade det ærede Medlem for Løvel og jeg have været med til at sanktionere den, saa for saa vidt staa vi som solidarisk ansvarlige med Hensyn til de Udtryk, der ere brugte. I denne Skrivelse staar netop, efter at Forsvarskommissionen har sagt, at den ikke agter at tage Stilling til Lønningsspørgsmaalet, at Forslag om Lønninger fra Kommissionens Side vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelse dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillings-